

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. D.**, nar. xx, státní příslušnost Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, čj. OAM-80/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, čj. OAM-80/LE-BE02-BE02-PS-2015, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu prostřednictvím žalovaného domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. a) a c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 31. 8. 2015.

Žalobce předně připomněl, že dne 26. 4. 2015 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a následně byl zajištěn podle § 24 odst. 1 písm. b) téhož zákona a umístěn do ZZC, kde dne 29. 4. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalobce předně namítá, že nemůže být považován za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek. Důvodem jeho zajištění bylo, že nebyl při kontrole schopen prokázat svou totožnost a nemá platné vízum či oprávnění k pobytu. Podle žalobce nemůže být jeho jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území ČR považováno za natolik závažné, aby odůvodňovalo jeho zbavení osobní svobody na 4 měsíce, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013, podle něhož je při aplikaci § 46a zákona o azylu nutno vycházet z definice veřejného pořádku plynoucí z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 4/2010-151. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí uvedeného soudu čj. 9 Azs 81/2014-56 týkající se interpretace neurčitých právních pojmů s tím, že žalovaný se při výkladu pojmu „vážné nebezpečí pro veřejný pořádek“ nedržel zavedených interpretačních pravidel a bylo tak závažně zasaženo do jeho právní jistoty. Žalobce zdůraznil, že podle Nejvyššího správního soudu samotný fakt nelegálního vstupu a pobytu na území ČR není skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V případě žalobce tak došlo ke zneužití správního uvážení, neboť žalovaný rozhodl o zbavení osobní svobody převážně na základě nelegálního pobytu na území ČR, a to pouze pro prokázaný jeden den 26. 4. 2015. Podle žalobce napadené rozhodnutí nedostojí ani nárokům na odůvodnění, neboť podle citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu musí žalovaný mimo jiné zkoumat též osobní a rodinné poměry, věk a délku pobytu na území, aby mohl učinit závěr, že zbavení osobní svobody je přiměřené. Žalobce se na území ČR zdržuje již od roku 2011 a v průběhu řízení o mezinárodní ochraně je schopen bydlet na své dosavadní adrese v Praze. Žalovaný tak pochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí soustředil pouze na neoprávněný pobyt žalobce na území ČR a nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, jeho osobní vazby na území vzniklé během 4 let pobytu v ČR, které ani v řízení dostatečně nezjišťoval. Žalobce současně namítl, že žalovaný zneužil správní úvahu při stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný přistoupil k nejdelšímu možnému zajištění, žalobce však s uvedenými důvody uložení maximální délky zajištění nesouhlasí. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal žalobce účelově, ale jako reakci na vývoj na Ukrajině a povolání do armády, kam z politických důvodů nastoupit odmítá. V řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti svědčící závěru, že mu bude některá z forem mezinárodní ochrany udělena. Uváží-li se pak pravděpodobnost udělení mezinárodní ochrany žalobci, není jasné, proč žalovaný přistoupil k omezení osobní svobody na 120 dní. Správní uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze. Žalobce v této souvislosti dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 193/2014, kdy podle žalobce napadené rozhodnutí požadavky plynoucí z tohoto rozsudku nesplňuje a zejména nedostojí v požadavcích odůvodnění zajištění na maximální dobu 120 dní jako nevyhnutelné a neuvádí, proč nestačí k naplnění účelu zajištění kratší doba. Podle žalobce by tedy napadené rozhodnutí mělo být zrušeno pro zneužití správní úvahy dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a také pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že z jeho rozhodnutí je plně seznatelné, jaké skutečnosti byly vzaty do úvahy při rozhodování o nutnosti uložit žalobci povinnost setrvat v ZZC z důvodu existence nebezpečí pro veřejný pořádek, tyto skutečnosti jsou v rozhodnutí označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce. Ten byl dne 26. 4. 2015 kontrolován hlídkou Policie ČR, které nebyl schopen prokázat svou totožnost. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení následně uvedl, že na území ČR vstoupil asi v dubnu 2011 s platným cestovním dokladem a schengenským vízem vydaným Polskou republikou. Uvedl rovněž, že věděl, že po skončení platnosti zmíněného víza zde pobýval neoprávněně. Přes tuto skutečnost z území ČR nevycestoval, pobýval zde neoprávněně a neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu. V současnosti dle své výpovědi bydlí u kamarádky, jejíž jméno a adresu však odmítl uvést, na žádné adrese v ČR není hlášen. Žalobce tak podle žalovaného porušuje § 97 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na území ČR se zdržuje dlouhodobě neoprávněně, bez platného povolení k pobytu, bez víza, bez zdravotního pojištění a bez oprávnění zde také pracuje. Žalobce byl následně podle zákona o pobytu cizinců dne 26. 4. 2015 zajištěn, dne 29. 4. 2015 projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu a dne 30. 4. 2015 o mezinárodní ochranu požádal. Žalovaný je proto přesvědčen, že nepochybil, pokud v případě žalobce uplatnil postup podle § 46 odst. 1 písm. a) a c) zákona o azylu. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR, navíc se v jeho případě nepodařilo nijak ověřit jeho skutečnou totožnost. Žalovaný dodal, že v napadeném rozhodnutí podrobně popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce se dopustil nelegálního pobytu na území ČR, přijaté opatření se v tomto ohledu žalovanému jeví jako zcela v souladu s právním řádem a naprosto přiměřené účelu, který sleduje. Zároveň nebyly dány žádné výjimečné polehčující okolnosti. Rozhodnutí žalovaného není postaveno pouze na skutečnosti nelegálního pobytu na území ČR, jak tvrdí žalobce, ale též na dalších skutečnostech popsaných v napadeném rozhodnutí, které závěry žalovaného odůvodňují. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek, nikoliv až jeho narušení, v případě žalobce je pak s ohledem na jeho nerespektování právního řádu ČR a jeho pobytovou historii takový závěr odůvodněn. Je nesporně v zájmu ČR, aby cizinci zdržující se na jejím území zdejší právní řád respektovali a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců, stejně jako režimu jiných zákonů. Pokud tak opakovaně nečiní, zákony porušují a jsou za to případně dle zákona „sankcionováni“, je podle žalovaného zcela v souladu s principem veřejného pořádku toto protiprávní jednání posoudit jako objektivně zjištěnou skutečnost a zohlednit též v rámci rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC. K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění žalovaný uvedl, že v jeho rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, které vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci a které svědčí pro závěr žalovaného. Podle žalovaného je žádoucí, aby žalobci nebyl umožněn volný pohyb po území ČR, a to zejména za situace, kdy žalobce nevlastní cestovní doklad, není známa jeho totožnost, nemá finanční prostředky na pobyt a vycestování a v ČR nemá ani žádné vazby.

Krajský soud v Praze na základě včasné žaloby podané oprávněnou osobou přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí

předcházel, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu, především z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké police, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 26. 4. 2015, čj. KRPA-170086-11/ČJ-2015-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů za účelem realizace správního vyhoštění, soud zjistil, že žalobce byl zajištěn hlídkou Policie ČR dne 26. 4. 2015 na adrese Tusarova 23, Praha 7, kdy nebyl schopen prokázat svoji totožnost předložením platného cestovního dokladu anebo jiného dokladu prokazujícího jeho totožnost (uvedl, že cestovní doklad má u svého kamaráda, adresu pobytu kamaráda však neznal). V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 30. 4. 2015 žalobce jako důvod žádosti o azyl uvedl, že na Ukrajině by musel do armády, kam nechce. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 5. 2015, čj. OAM-80/LE-BE02-BE02-PS-2015, byla žalobci ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) a c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC „až do vycestování, maximálně však do 31. 8. 2015“. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je obdobné s vyjádřením žalovaného k podané žalobě.

Žalobce předně napadá rozhodnutí žalovaného v tom ohledu, že jeho závěry o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, jsou nezákonné. V této souvislosti je třeba nejprve připomenout, že podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu *„[m]inisterstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Rozhodnutí o setrvání cizince v ZZC lze tedy podle citovaného ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, jehož výklad je v projednávané věci sporný, zdůvodnit tak, že je nutné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Tato možnost je ovšem omezena tím, že rozhodnutí nesmí být v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán zde proto musí posoudit důvodnost domněnky, že žadatel může znamenat nebezpečí pro bezpečnost ČR či narušovat její veřejný pořádek. K tomu lze dodat, že „nebezpečí pro veřejný pořádek“ jako důvod pro zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany bylo do ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu doplněno až zákonem č. 103/2013 Sb., a to s účinností od 1. 5. 2013. Výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku 17. 9. 2013, čj. 5 Azs 13/2013-30, kde tento soud shodně jako ve věci sp. zn. 5 Azs 17/2013, na kterou odkázal žalobce, uvedl, že *„[v]ýklad pojmu „veřejný pořádek“ použitého v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu náleží primárně judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky*

vyplývající České republice z mezinárodního, jakož i unijního práva (...) Soudní dvůr již dříve vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních řádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti...“. Výkladem „narušení veřejného pořádku“, byť v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, se pak podrobně zabýval též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení čj. 3 As 4/2010-151, který dospěl k závěru, že „jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti“. Pro projednávanou věc jsou pak podstatné též další závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, podle nichž nelegální pobyt žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR (dokonce včetně opakovaného nevycestování z jejího území) sám o sobě nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu citovaného ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (srov. např. zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2013, čj. 5 Azs 17/2013-22). Přestože v projednávané věci žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí není postaveno pouze na skutečnosti nelegálního pobytu žalobce na území ČR, ale i na „dalších skutečnostech popsanych v napadeném rozhodnutí“, jiné konkrétní důvody, které by mohly představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a tedy nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, však ve vyjádření k projednávané žalobě výslovně neuvedl a soud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí nenalezl. Shledal-li žalovaný, že jednání žalobce naplnilo důvod pro rozhodnutí o jeho setrvání v ZZC, neboť jeho jednání představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ČR z důvodu, že na jejím území pobýval vědomě nelegálně, nemá platný cestovní doklad a dobrovolně nevycestoval, zdejší soud nemůže s takovým závěrem souhlasit. Jak již bylo výše uvedeno, samotná skutečnost nelegálního pobytu, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území ČR, v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. též závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5. 2. 2014, čj. 1 Azs 21/2013-50). Ve vztahu k námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí v části týkající se nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek je proto třeba žalobě přisvědčit v tom, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť jím uvedené důvody nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Žalovaný se sice zabýval konkrétními poměry žalobce, avšak z těchto skutkových okolností vyvodil nesprávný závěr o naplnění důvodů pro setrvání v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, a dopustil se tak pochybení, pokud neuvedl konkrétní relevantní důvody, které představují skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a znamenají tak nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Žalovaný naopak podle názoru zdejšího soudu nepochybil, pokud se nezabýval „osobními vazbami“ žalobce na území ČR, což mu žalobce v této souvislosti taktéž vytýká. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl dle správního spisu schopen ani v průběhu správního řízení o správním vyhoštění ani v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělit správním orgánům jakékoliv skutečnosti týkající se jeho vazeb na území ČR, nelze klást k tíži žalovaného, že se konkrétními „vazbami“ žalobce na území ČR nezabýval.

Druhý okruh žalobcem vznesených námitek se týká délky uložené povinnosti setrvat v ZZC. V tomto ohledu předně nelze souhlasit se žalobcem v tom, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Důvody, proč žalovaný zvolil právě maximální dobu uložené povinnosti setrvat v ZZC, jsou v napadeném rozhodnutí vyjádřeny a vycházejí z předpokladu, že správní řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu včetně přezkumného soudního řízení budou v uvedené lhůtě ukončena. Pokud však jde o tyto samotné žalovaným uvedené důvody stanovené délky povinnosti setrvat v ZZC, s těmi se zdejší soud ztotožnit nemohl. Předně je třeba poznamenat, že pokud snad žalovaný odkazem na nebezpečí, jež podle jeho názoru ze strany žalobce hrozí veřejnému pořádku v ČR, měl na mysli, že právě toto nebezpečí a jeho trvalý povaha odůvodňuje využití maximální doby uložení povinnosti setrvat v ZZC, soud tento názor nesdílí. Existence uvedeného nebezpečí je pouze důvodem pro přijetí rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu, nemá však vliv na určení samotné délky uložené omezení osobní svobody. Jinak řečeno nelze zaměňovat samotné důvody pro zajištění s důvody stanovení doby zajištění na maximální dobu. Podle soudu žalovaný při uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC po maximální dobu 120 dnů pochybil. Jak již bylo výše uvedeno, svůj závěr ohledně délky zajištění odůvodnil tím, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany potrvá s vysokou pravděpodobností 90 dnů a že případný soudní přezkum bude ukončen v uvedené celkové 120 denní lhůtě. K takovému odůvodnění je však zdejší soud ve shodě se závěry vyslovenými ve svých předchozích rozsudcích v obdobných věcech, na které lze v podrobnostech odkázat (srov. zejm. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, čj. 44 A 30/2015-16, případně ze dne 20. 5. 2015, čj. 44 A 35/2015-29), nucen předně s přihlédnutím k poznatkům ze své úřední činnosti konstatovat, že doba třiceti dnů, jež by zbývala z celkové doby zajištění žalobce po odečtení 90 dnů, je pro ukončení soudního přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zcela nereálná, protože v té době obvykle nemá soud k dispozici ani spisový materiál. Nelze navíc přehlédnout, že sám žalovaný považuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za účelovou, z čehož lze dovodit, že by o ní měl rozhodnout do 30 dnů od podání. Avšak ani tehdy by zbytková lhůta, po kterou má být žalobce zajištěn v ZZC, k ukončení soudního přezkumu, včetně řízení o kasační stížnosti nepostačovala. Jak navíc plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, čj. 2 As 115/2013-59, nemůže správní orgán předem spekulovat, zda cizinec podá opravný prostředek, resp. žalobu. Zmiňuje-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce mimo jiné nevlastní platný cestovní doklad, není ověřena jeho totožnost a nevlastní finanční prostředky, je k tomu třeba uvést, že stanovená délka zajištění není odůvodněna např. zdlouhavým procesem obstarávání platného cestovního dokladu či jinými souvisejícími okolnostmi, ale právě a pouze předpokládaným skončením (trváním) správního a soudního řízení. Zdejšímu soudu proto nezbyvá, než i v této části žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí co do délky uložené povinnosti setrvání v ZZC označit za nezákonné. Upozorňuje přitom současně na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odpovídajícím způsobem odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, a to právě (zejména) tehdy, pokud se rozhodne uložit zákonné maximum.

Z výše uvedených důvodů soud shledal podanou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žádný z účastníků o to nepožádal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. června 2015

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková